

Arrest

nr. 208 857 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat UNGER, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 10 oktober 2017 België binnen en dient een verzoek tot internationale bescherming in op 12 oktober 2017.

Uit een onderzoek via Eurodac blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd in Oostenrijk op 25 september 2017.

Op 6 november 2017 vragen de Belgische autoriteiten aan Oostenrijk om de overname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad

van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 23 november 2017 wordt verzoeker gehoord.

Op 10 november 2017 stemmen de Oostenrijkse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 10 januari 2018 om 20.30u stuurt de advocaat van verzoeker een e-mail naar de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag om verzoekers asielaanvraag te behandelen.

Op 11 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : Q. (...)

voornaam : Z. (...)

geboortedatum : (...).1997

geboorteplaats : K. (...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer Q. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 12.10.2017 een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Bij zijn aanmelding op 12.10.2017 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 30.06.2001. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 19.10.2017 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek meer dan 18 jaar oud was. De op 12.10.2017 ingestelde voogdij werd op 30.10.2017 beëindigd.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffers tonen aan dat de betrokkene op 25.09.2017 internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene werd gehoord op 23.11.2017 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 2 maanden voor zijn aankomst in België verliet en vervolgens via Iran en Turkije reisde. Hij kwam het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije en vervolgde via Servië en Hongarije zijn weg. In Oostenrijk werd de betrokkene staande gehouden en werden zijn vingerafdrukken geregistreerd. Na een verblijf van 3 dagen in een opvangcentrum verliet de betrokkene Oostenrijk en trok hij via Duitsland, waar hij 1 week bij een vriend verbleef, verder naar België. De betrokkene ontkende dat hij internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene stelde ongehuwd te zijn en verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij besloot bescherming te vragen in België omdat hij onderweg hoorde dat België een goed land is om asiel te vragen. Hij uitte verzet tegen een eventuele overdracht aan Oostenrijk omdat hij in België wil blijven en zich goed voelt in België.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 10.01.2018 voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op refoulement impliceert gezien het Oostenrijkse parlement op 27.04.2016 een wetsvoorstel aannam dat een quotum voor asielaanvragen invoerde. Verder stelt de betrokkene dat hij in Oostenrijk geen enkele informatie betreffende zijn rechten kreeg.

Op 06.11.2017 een terugnaveverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 10.11.2017 instemden met ons verzoek met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in België wil leven en zich goed voelt in België herhalen we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. De betrokkene stelde dat hij 3 dagen in een opvangcentrum in Oostenrijk verbleef alvorens door te reizen. Hij stelde dat hij geen informatie verkreeg betreffende zijn rechten. We

merken op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. Hij maakte niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeerde informatie te verkrijgen. De Oostenrijkse instanties stemden op 10.11.2017 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 : "Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan". Verwijzend naar de Oostenrijkse wetgeving ter zake voerde de betrokkene aan dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op refolement impliceert. Hieromtrent wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat de betrokkene reeds een verzoek voor internationale bescherming in Oostenrijk indiende en toegang verkreeg tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We benadrukken verder dat de Oostenrijkse instanties middels hun akkoord dd. 10.11.2017 ondubbelzinnig stellen verantwoordelijk te zijn voor de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn verzoek. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen aanvatten. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van asielzoekers in Oostenrijk werd recent belicht in een rapport van "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot december 2015, verder ECRE-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", laatste update op 08.01.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het ECRE-rapport, de neerslag van een "fact-finding mission" tussen 30.11.2015 en 02.12.2015, maakt gewag van belemmeringen op het vlak van toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en meer bepaald bij de registratie en van problemen op het vlak van opvang. In een passage met betrekking tot personen die aan Oostenrijk werden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, wordt gesteld dat deze personen niet anders worden behandeld dan personen, die een verzoek indienden in Oostenrijk (pagina 26, " Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country"). Toch stellen de auteurs dat gelet op wat zij algemene tekortkomingen noemen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op een onredelijke vertraging op het vlak van registratie en op behoeftigheid (pagina 26, "In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria"). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat er een risico zou kunnen bestaan en het rapport niet aannemelijk maakt dat daadwerkelijk over frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDA-rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van Oostenrijk (pagina 41 : " Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria"). Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat het gebrek aan opvang vanwege de grote instroom

in 2015 werd aangepakt met de creatie van noodopvangplaatsen. Het stelt dat eind 2016 het netwerk een capaciteit had van 88.009 plaatsen, waarvan op dat ogenblik 79.176 waren ingenomen (pagina 70). De betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk in een opvangcentrum verbleef en maakte betreffende opvang en huisvesting geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat bovenvermelde bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, waarbij het ECRE-rapport verder gaat dan het AIDA-rapport en gewag maakt van algemene tekortkomingen ("general deficiencies"). We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch, structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene stelde een goede gezondheid te kennen. Hij bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid of een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat hij in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse instanties.
(...)"*

Op 12 februari 2018 verdwijnt verzoeker uit het opvangcentrum te Jodoigne, waar hij tot dan verbleef.

Op 14 februari 2018 delen de Belgische autoriteiten aan Oostenrijk mee dat verzoeker ondergedoken is en wordt gevraagd om de termijn voor overdracht te verlengen tot achttien maanden, overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van de artikelen 3.2, 17 en 32 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna de Dublin III- Verordening), van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV nr. 100 300 van 29 maart 2013), en ook « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle » (RvV nr. 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 april 2002, nr. 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, nr. 58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, nr. 19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, 29 april 1970, nr. 14.098) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr. 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 17 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“(..).”

Volgens het artikel 51/5, §2, van de wet van 1980: “(..).”

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de wet van 1980: “(..).”

Krachtens artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (nr. 30696/09), §343).

Volgens het artikel 3.2, §2, van Dublin III-Verordening: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekster in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met

het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgedrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

De tegenpartij moest dus vervolgens het EHRM rechtspraak een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de algemene situatie in Oostenrijk uitvoeren.

De raadvrouw van de verzoekster verwees in haar email die ze voor de bestreden beslissing naar de DVZ dienst verstuurde naar de flagrante wil van Oostenrijkse politiek om te voorkomen dat mensen Oostenrijk binnenkomen en om het asielrecht drastisch te beperken.

Op woensdag 27 april 2016 heeft het Oostenrijkse parlement een controversieel wetsvoorstel aangenomen dat de voorwaarden voor asielverlening aanzienlijk beperkt, in achtergrond van de opkomst van extreemrechts. Er werd voor 2016 een quotum voor 37.500 aanvragen ingevoerd waarboven een "nooddecreet" kan worden aangenomen om migranten te onderdrukken zonder dat zij asiel kunnen aanvragen. Deze bepaling werd genomen met de bedoeling om dit quotum in de daaropvolgende jaren te verminderen (<http://www.asylumineurope.org/news/21-02-2017/aida-2016-update-austria>) en schendt aldus het non-refoulement beginsel en het recht op toegang tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure. Dit komt neer op een de facto verwijdering van het recht op asiel en is aldus in strijd met de grondrechten. Daarom heeft deze bepaling sterke kritiek opgewekt bij NGO's en de Hoge Commissie van de VN voor vluchtelingen. Toch heeft het helaas niets veranderd...

Verder is dit helaas ook niet het enkel anti-migrant maatregel die laatst werd genomen in Oostenrijk. Sebastian Kurz, partijleider van de ÖVP bondskanselier van Oostenrijk sinds 18 december 2017, wenst bijvoorbeeld ook hij sociale voordelen verwijderen voor alle buitenlanders die sinds minder dan 5 jaar in het land verblijven¹. Asielzoekers zouden vervolgens geen recht meer hebben op materiele hulp tijdens hun asielprocedure en ook niet voor dat ze al vijf jaren in het effectief verblijven. De beslissing van de wederpartij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd.

Met dezelfde wens om de repatriëring van asielzoekers te versnellen verdubbelt de ultra rechtse regering het bedrag die wordt aangeboden aan asielzoekers om vrijwillig het land verlaten², en kondigt plannen aan om het toezicht te vergroten, de boerka te verbieden en vluchtelingen te dwingen een "integratiecontract" te ondertekenen en als vrijwilliger te werken³.

Oostenrijk is bovendien in 2016 met de bouw van een betonnen grenspost aan de zuidelijke grensovergang Brennero met Italië begonnen, waardoor de aankomst aan zijn zuiderbuur zou toenemen en in een vroege poging om eventuele kruisingen naar Oostenrijk te stoppen. Deze bouw is sterk veroordeeld door de Italiaanse autoriteiten, die van mening zijn dat dit niet in overeenstemming is met de algemene beginselen van het Schengen-akkoord⁴.

Met de nieuwe extreem rechtse coalitie zijn er nog meer anti-migranten maatregelen te verwachten. Heel laatst, in december 2017 maakte de nieuwe conservatieve en extreem rechtse coalitie van Oostenrijk namelijk bekend dat asielzoekers in Oostenrijk des te meer hun mobiele telefoon en geld zullen moeten afgeven als onderdeel van een asielaanvraag⁵.

Het is dan ook verstaanbaar en ten rechte dat verzoeker niet overgebracht wil worden naar dit lidstaat dat zo anti-migrant is en die de grondrechten van migranten en asielzoekers niet waardeert.

Verzoeker werd door de politie werd gearresteerd zodra hij de Oostenrijkse grens wist te overschrijden. Hij werd vervolgens 24 uur gearresteerd. Hij werd daarna in een opvangcentrum geplaatst. De heer Q. (...) legt ook uit dat hij toen geen enkel uitleg van zijn rechten kreeg. Ook al tonen de treffers aan dat verzoeker op 25 september 2017 internationale bescherming vroeg in Oostenrijk, beweert hij dat hij daar

nooit asiel heeft aangevraagd. Hij werd enkel over zijn nationaliteit en zijn identiteit gegevens ondervraagd. Verder werd hem niets gevraagd.

De heer Q. (...) vreest ten rechte naar Afghanistan te worden gedeporteerd als hij terugkeert naar Oostenrijk. Zou hij niet gedeporteerd worden, vreest verzoeker verder aangezien de anti-migranten regering en aangezien zijn ervaring in Oostenrijk dat de Oostenrijks instanties zijn verzoek tot internationale bescherming niet ernstig zullen onderzoeken. Zoals verzoeker al uitgelegd heeft, hij heeft geen informatie verkregen over zijn rechten en wist niet eens dat hij asiel aangevraagd had.

Daarnaast vreest verzoeker ook te worden aangevallen in Oostenrijk. Veel openbare bronnen geven inderdaad aan dat anti-vluchtelingenaanvallen aanzienlijk zijn toegenomen sinds 2016; deze aanvallen gaan van racistische opmerkingen die alle kanten op sociale netwerken inslaan⁶ tot gewapende aanvallen van vluchtelingenopvangcentra en in de meeste gevallen kon de politie de misdadigers niet opsporen:

- “Attacks against migrant facilities in Austria doubled in 2016 from the previous year, with incidents ranging from hurling Molotov cocktails to gas pipes being slashed. In 77 percent of the cases, police failed to track down the culprits, officials said”⁷.

- “Attacks on refugee homes double in Austria as accommodation firebombed and sprayed with Nazi graffiti. Interior ministry also records 49 attacks or threats made by asylum seekers in 2016.

(...) In May, a man approached a centre in the Alpine town of Imst and shouted threats at asylum seekers, saying he would “get a gun and shoot the dogs”. He was later arrested.

The following month, a man falsely posing as a police officer entered a home in Fulpmes armed with a baton to carry out a supposed “inspection”.

Other attacks involved fireworks, paintball guns and homemade Molotov cocktails, while others saw stones and other projectiles launched at windows.

Most incidents involved vandalism, including the smashing of windows and spraying of racist and Nazi graffiti, including swastikas, the phrase “Heil Hitler” and SS runes.

Activists believe many more incidents may have occurred in 2016 than the 49 officially recorded, compared to 25 in 2015”⁸.

- « Vingt-quatre attaques ont déjà été recensées pour la première moitié de l'année 2016, contre 25 pour 2015, a annoncé le ministre de l'Intérieur Wolfgang Sobotka, interrogé dans le cadre d'une enquête parlementaire.

(...) Les attaques vont de l'incendie volontaire aux attaques à l'acide, aux jets de pierres contre les vitres aux graffiti racistes ou nazis, à des publications haineuses sur internet. (...) Pour le député vert de l'opposition Albert Steinhauser qui a mené cette enquête, le «débat politique houleux sur les demandeurs d'asile» est responsable de cette augmentation des attaques. «S'il règne, dans le débat politique, une atmosphère d'intolérance... alors il n'est pas étonnant que certaines personnes considèrent ce type d'attaques comme étant légitimes»⁹.

- “In June [2016] (...) an asylum shelter was set alight before its official opening in the town of Altenfelden. In the first six months of the year, the Ministry of Interior reported almost as many criminal offences against asylum shelters (24) as for the whole of 2015”¹⁰.

Ten slotte, dient er opgemerkt te worden dat de wederpartij een gedeeltelijke lezing van de informatie van het ECRE-rapport heeft gedaan. Naast het door de auteurs gestelde feit dat op de algemene tekortkomingen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op armoede en op een redelijke vertraging op het vlak van registratie, benadrukken de auteurs ook dat deze risico's nauwlettend moeten worden gecontroleerd door de lidstaten die Dublin-overdragen verzoeken aan Oostenrijk indienen om ervoor te zorgen dat de toepassing van de verordening niet tot gevolg heeft dat asielzoekers bloot staan aan risico's van armoede: “In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria. These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution”¹¹. Deze risico's werden in casu niet nauwlettend gecontroleerd. De verweerder weerlegt alleen dit specifieke verzoek om voorzorg door op algemene en niet-gerefereerde wijze aan te voeren dat de tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem niet systemisch zijn. De beslissing van de wederpartij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd.

Om alle bovengenoemde redenen, is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd. De tegenpartij heeft geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Oostenrijk en van het profiel van verzoeker uitgevoerd.

In casu vormt een terugkeer naar Oostenrijk een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Gezien de omstandigheden, moest de tegenpartij artikel 3.2, §2 of ten minst artikel 17.1 van de Dublin III-verordening toepassen.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 3 EVRM;
- Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU;
- Artikelen 3.2, 17 en 32 van de Verordening 604/2013/EG;
- Artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 19.07.1991;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Manifeste appreciatiefout.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete beschouwingen, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing -dewelke alhier als integraal hernomen kan worden beschouwd- blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verzoekende partij verwijst naar de soevereiniteitsclausule ex art. 17 van de Dublin III-Verordening.

De gemachtigde van de Staatssecretaris beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria.

Dit “moeten kunnen afwijken” houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid.

Verzoekende partij toont niet aan, bij gebreke aan welkdanig bewijs, dat deze mogelijkheid in casu verplichtend zou moeten worden ingevuld.

Een schending van art. 17 van de Dublin III-Verordening wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar artikel 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat artikel 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Uit voormelde bepaling blijkt nergens dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ertoe gehouden zou zijn om de verantwoordelijkheid voor de verdere behandeling van de verzoekende partij haar asielaanvraag op zich te nemen.

Integendeel blijkt uit voormelde bepaling slechts dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging over de mogelijkheid beschikt om de toepassing van de Europese regelgeving naast zich neer te leggen, doch gelet op het feit dat in casu werd vastgesteld dat er geen bezwaar kan worden vastgesteld voor een overdracht van de verzoekende partij aan Oostenrijk, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met de volgende elementen:

- de Oostenrijkse autoriteiten hebben een wetsvoorstel aangenomen dat de voorwaarden voor asielverlening aanzienlijk beperkt;
- tevens zouden asielzoekers geen recht hebben op materiële hulp tijdens de asielpcedure;
- verzoekende partij houdt ook voor dat hij vreest om aangevallen te worden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er vooreerst op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervaardigd in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die zijn persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Oostenrijk het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die op geen enkele wijze gewag maakt van het feit dat slecht zouden zijn behandeld in Oostenrijk.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekende partij komt niet verder dan de loutere verklaring: “Ja, ik heb bezwaar. Ik wil hier leven. Ik voel me hier goed. Ik weet niet wat er slecht is in Oostenrijk.”

In zoverre de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift allerlei bezwaren uit nopens de asielprocedure in Oostenrijk, alsook nopens de opvang en behandeling van asielzoekers, merkt verweerder op dat het veelzeggend is dat de verzoekende partij hieromtrent niet eerder opmerkingen formuleerde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, ondanks haar eerdere verblijf in Oostenrijk.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Oostenrijk slecht zou zijn behandeld.

Wanneer men na een verblijf in Oostenrijk geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich

reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

In dit kader oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook terecht als volgt: “de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

Daar verzoekende partij geen individuele elementen aantoont die een schending van art. 3 EVRM zouden inhouden, dient men de algemene situatie in Oostenrijk na te gaan.

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 EVRM kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verweerder herhaalt nog dat -wars van wat verzoekende partij tracht te doen uitschijnen- de gemachtigde van de Staatssecretaris geen gedeeltelijke lezing maakt van het ECRE-rapport . In tegendeel, de gemachtigde van de Staatssecretaris geeft expliciet aan dat het ECRE-rapport kanttekeningen plaatst bij de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming maar er men wijst er op dat het rapport niet aannemelijk maakt dat het daadwerkelijk over frequente en systematische voorkomende gevallen gaat.

Verweerder laat gelden dat het loutere feit dat er bedenkingen kunnen worden geformuleerd betreffende de grote uitdagingen waarmee Oostenrijk - net als menige andere Europese lidstaat - geconfronteerd wordt in het kader van de huidige asielcrisis, uiteraard niet kan volstaan om te besluiten tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM of art. 4 van het Europees Handvest.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel nog verwijst naar racisme en xenofobie in Oostenrijk, benadrukt verweerder dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij hiervoor geen bescherming van de Oostenrijkse autoriteiten zou kunnen genieten.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij geïsoleerde gevallen van vreemdelingenhaat, dewelke overal in Europa voorkomen, niet ernstig kan aanwenden om het Oostenrijkse asielsysteem in een slecht daglicht te plaatsen.

Het loutere feit dat bepaalde gevallen van vreemdelingenhaat zouden gerapporteerd zijn, impliceert allerminst dat de verzoekende partij bij een overdracht aan Oostenrijk een schending van artikel 3 EVRM zou moeten vrezen, nu de verzoekende partij bescherming van de Oostenrijkse autoriteiten kan genieten.

Terwijl - zoals ook terecht in de bestreden beslissing werd gemotiveerd - deze uitdagingen er ook niet toe mogen leiden dat vluchtelingen de lidstaat waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien, de facto zouden kunnen uitkiezen.

Aangezien Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM), kan er inderdaad van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zoals terecht ook in de bestreden beslissing werd benadrukt vloeit hieruit voort dat Oostenrijk asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Bovendien kent Oostenrijk ook onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het weze bovendien nog herhaald dat de Oostenrijkse instanties met toepassing van artikel 3.2 van Verordening 604/2013 instemden het overnameverzoek, wat betekent dat de betrokkene na overdracht aan Oostenrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen, gelet op het feit dat de Oostenrijkse autoriteiten ontegensprekelijk het non-refoulementbeginsel respecteren.

De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene dan ook niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag, indien zij nieuwe elementen kan aanreiken, dewelke nog niet in het kader van de eerste asielaanvraag werden beoordeeld.

Verzoekende partij maakt geen schending van art. 3 EVRM of art. 4 Europees Handvest aannemelijk. Om diezelfde reden kan ook de door verzoekende partij aangevoerde schending van het evenredigheidsprincipe, welke onlosmakelijk blijkt te zijn verbonden met de voorgehouden schending van art. 3 EVRM en art. 4 van het Europees Handvest, niet worden aangenomen.

Aangezien verzoekende partij de voorgehouden schending van art. 3 EVRM of art. 4 van het Europees Handvest niet aannemelijk maakt, is het in het licht van de concrete situatie van verzoekende partij dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen tot de afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verzoekende partij dient zijn rechten in Oostenrijk uit te putten, en zo zij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld – wat geenszins vaststaat, temeer nu er in het verleden t.a.v. verzoekende partij ook geen probleem is gebleken m.b.t. de Oostenrijkse asielprocedure – dient zij zich tot de hogere autoriteiten te wenden.

Ten overvloede merkt de verweerder nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Rekening houdend met de uitvoerige motieven ervan, kan verzoekende partij niet voorhouden dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat het verblijf aan verzoeker moet worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoeker voert de schending van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of het rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 32 van de Dublin-III-Verordening door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker die aan Oostenrijk toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van

de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), de artikelen 3.2. en 17 van de Dublin-III-Verordening en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet

3.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, par. 218). Artikel 4 van het Handvest betreft een gelijkaardige bepaling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.5. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel

zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2., tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.3.6. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Oostenrijk en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Oostenrijk zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

3.3.7. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De Oostenrijkse instanties stemden op 10.11.2017 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 : “Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan”.

Verwijzend naar de Oostenrijkse wetgeving ter zake voerde de betrokkene aan dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op refoulement impliceert. Hieromtrent wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat de betrokkene reeds een verzoek voor internationale bescherming in Oostenrijk indiende en toegang verkreeg tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We benadrukken verder dat de Oostenrijkse instanties middels hun akkoord dd. 10.11.2017 ondubbelzinnig stellen verantwoordelijk te zijn voor de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn verzoek. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen aanvatten. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de

Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van asielzoekers in Oostenrijk werd recent belicht in een rapport van "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot december 2015, verder ECRE-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", laatste update op 08.01.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het ECRE-rapport, de neerslag van een "fact-finding mission" tussen 30.11.2015 en 02.12.2015, maakt gewag van belemmeringen op het vlak van toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en meer bepaald bij de registratie en van problemen op het vlak van opvang. In een passage met betrekking tot personen die aan Oostenrijk werden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, wordt gesteld dat deze personen niet anders worden behandeld dan personen, die een verzoek indienden in Oostenrijk (pagina 26, " Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country"). Toch stellen de auteurs dat gelet op wat zij algemene tekortkomingen noemen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op een onredelijke vertraging op het vlak van registratie en op behoeftigheid (pagina 26, "In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria"). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat er een risico zou kunnen bestaan en het rapport niet aannemelijk maakt dat daadwerkelijk over frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDA-rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van Oostenrijk (pagina 41 : " Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria")."

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar volgende rapporten: "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot december 2015, en "een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", laatste update op 08.01.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier)". Deze rapporten bevinden zich in het administratief dossier. Wat betreft het AIDA-rapport zit in het administratief dossier enkel het "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", laatste update op 31.12.2016". De Raad gaat bij de verdere beoordeling dus uit van het "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", met laatste update op 31 december 2016, zoals dit zich in het administratief dossier bevindt.

Verzoeker verwijst naar het e-mailbericht dat zijn raadvrouw voor het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur heeft overgemaakt en waarin zij wees op de flagrante wil van de Oostenrijkse politiek om te voorkomen dat mensen Oostenrijk binnenkomen en om het asielrecht drastisch te beperken. Verzoeker wijst erop dat het Oostenrijkse parlement op 27 april 2016 een controversieel wetsvoorstel heeft aangenomen dat de voorwaarden voor asielverlening aanzienlijk beperkt, er werd voor 2016 een quotum voor 37.500 aanvragen ingevoerd waarboven een "nooddecreet" kan worden aangenomen om migranten te onderdrukken zonder dat zij asiel kunnen aanvragen. Verzoeker stipt aan dat deze bepaling werd genomen met de bedoeling om dit quotum in de daaropvolgende jaren te verminderen, dat dit een schending inhoudt van het non-refoulement beginsel en recht op toegang tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure. Verzoeker werpt op dat dit een *de facto* verwijdering inhoudt van het recht op asiel en aldus in strijd is met de grondrechten, dit sterke kritiek heeft losgemaakt bij ngo's en bij "de Hoge Commissie van de VN voor vluchtelingen". Verzoeker geeft aan dat zijn bron, de volgende is: <http://www.asylumineurope.org/news/21-02-2017/aida-2016-update-austria>.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de e-mail van verzoekers advocaat van 10 januari 2018: *“Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 10.01.2018 voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op refolement impliceert gezien het Oostenrijkse parlement op 27.04.2016 een wetsvoorstel aannam dat een quotum voor asielaanvragen invoerde. Verder stelt de betrokkene dat hij in Oostenrijk geen enkele informatie betreffende zijn rechten kreeg.”*

Verzoeker geeft in het middel evenwel niet aan op welke wijze een wetsvoorstel inzake een jaarlijkse limiet op de registratie van nieuwe asielaanvragen relevant is voor personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening terugkeren naar Oostenrijk voor de verdere behandeling van hun (reeds ingediende) asielaanvraag. Zoals de gemachtigde terecht benadrukt, en dit blijkt tevens uit het administratief dossier, heeft Oostenrijk thans uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, b, van de Dublin-III-Verordening. Dit artikel heeft betrekking op hangende asielaanvragen en conform artikel 18, lid 2, § 1 van dezelfde verordening is Oostenrijk er in geval van akkoord met een dergelijke terugname toe gehouden het verzoek tot internationale bescherming te behandelen of af te ronden. Nergens blijkt uit het AIDA-rapport, geüpdatet tot december 2016, dat dit quotum vermeld in een wetsvoorstel zou verhinderen dat Oostenrijk, ook in die gevallen waarin uitdrukkelijk een individueel akkoord tot terugname wordt gegeven, toch nog na de georganiseerde terugkeer geen toegang zou verschaffen tot de asielprocedure en de opvang voor asielzoekers.

3.3.8. Verzoeker werpt onder verwijzing naar een persartikel van *“The Times of Israël”* van 12 oktober 2017 op dat Sebastian Kurz, sinds 18 december 2017 de bondskanselier van Oostenrijk, de sociale voordelen wil afschaffen voor alle buitenlanders die minder dan vijf jaar in het land verblijven, dat asielzoekers geen recht meer zouden hebben op materiële hulp tijdens hun asielprocedure en ook niet voordat ze al vijf jaar effectief in Oostenrijk verblijven. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet kan voorhouden dat voormeld nieuwsartikel een objectieve en gezaghebbende bron is, toont verzoeker hiermee niet aan dat ‘deze voorstellen’ de huidige wetgeving zouden uitmaken.

Verzoeker verwijst naar een weblink van *“rt”* en werpt op dat de ultra rechtse regering het bedrag heeft verdubbeld dat *“asielzoekers”* wordt aangeboden om vrijwillig het land te verlaten. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet kan voorhouden dat voormeld nieuwsartikel een objectieve en gezaghebbende bron is, toont verzoeker hiermee niet aan dat hij in Oostenrijk geen toegang zou hebben tot de asielprocedure.

Verzoeker verwijst naar een persartikel van *“The Independent”* van 1 april 2017 om aan te stippen dat de regering in Oostenrijk de boerka wenst te verbieden, vluchtelingen wil dwingen om een integratiecontract te ondertekenen en als vrijwilliger te gaan werken. De Raad kan vooreerst opnieuw verwijzen naar hetgeen hij hoger aangaande nieuwsartikels heeft aangegeven. Voorts toont verzoeker door middel van dit betoog niet aan dat hij in Oostenrijk geen toegang zou hebben tot de asielprocedure.

Onder verwijzing naar het artikel *“No country for refugees: Austria shuts its doors”* van ECRE van 15 april 2016 werpt verzoeker op dat Oostenrijk in 2016 begonnen is met de bouw van een betonnen grenspost aan de zuidelijke grensovergang met Italië. Verzoeker zal evenwel als Dublin-terugkeerder naar Oostenrijk terugkeren, hij dient geenszins de grens tussen Italië en Oostenrijk over te steken, zodat zijn betoog op dit punt dan ook irrelevant is.

Verzoeker wijst op een persartikel van *“The Telegraph”* van 18 december 2017 waaruit blijkt dat de conservatieve en rechtse coalitie van Oostenrijk bekend maakte dat asielzoekers in Oostenrijk des te meer hun mobiele telefoon en geld zullen moeten afgeven als onderdeel van een asielaanvraag. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet kan voorhouden dat voormeld nieuwsartikel een objectieve en gezaghebbende bron is, dient te worden benadrukt dat het slechts een voorstel van wetgeving betreft, waarvan niet blijkt dat deze reeds is gestemd of doorgevoerd en waarvan evenmin blijkt dat deze binnenkort in werking zou kunnen treden. Niets wijst er aldus op dat verzoeker, wanneer hij binnen een korte tijdspanne wordt overgedragen aan Oostenrijk en aldaar een verzoek om internationale bescherming indient, reeds met dergelijke wetgeving zal worden geconfronteerd, en wel nu deze actueel onbestaande is en niet blijkt dat deze reeds op korte termijn werkelijkheid zal worden. Er blijkt ook niet dat de voorstellen, ook al zijn ze mogelijk discutabel, van een dermate ernst zijn dat ze kunnen wijzen op systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangvoorzieningen waardoor een ernstig en reëel risico ontstaat op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het licht van hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoeker met zijn verwijzing naar dit stuk niet dat er actueel een begin van bewijs voorligt van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden of waaromtrent ten onrechte geen verder onderzoek is gevoerd.

Verzoeker werpt verder op dat hij door de politie werd gearresteerd van zodra hij de Oostenrijkse grens wist te overschrijden, vervolgens 24 uur werd 'gearresteerd', waarna hij in een opvangcentrum werd geplaatst. Verzoeker stipt aan dat hij toen geen enkele uitleg over zijn rechten kreeg. Verzoeker voert aan dat ook al tonen de treffers aan dat hij op 25 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indiende, hij volhoudt dat hij nooit asiel heeft aangevraagd en er enkel naar zijn nationaliteit en identiteitsgegevens werd gevraagd en voor het overige niets werd gevraagd.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

"Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. De betrokkene stelde dat hij 3 dagen in een opvangcentrum in Oostenrijk verbleef alvorens door te reizen. Hij stelde dat hij geen informatie verkreeg betreffende zijn rechten. We merken op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. Hij maakte niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeerde informatie te verkrijgen."

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van de eerder door hem opgeworpen grieven. Door middel van een loutere herhaling van de door hem opgeworpen grieven zonder daarbij in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing slaagt verzoeker er geenszins in om deze motieven te weerleggen.

Verzoeker voert aan dat hij vreest te zullen worden gedeporteerd naar Afghanistan in geval van een terugkeer naar Oostenrijk, hij vreest dat zijn verzoek om internationale bescherming er niet ernstig zal worden onderzocht gelet op de antimigrantenregering en gezien zijn ervaringen in Oostenrijk. Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij geen informatie heeft gekregen over zijn rechten en niet wist dat hij asiel had aangevraagd.

In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

"Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden.

De betrokkene stelde dat hij 3 dagen in een opvangcentrum in Oostenrijk verbleef alvorens door te reizen. Hij stelde dat hij geen informatie verkreeg betreffende zijn rechten. We merken op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. Hij maakte niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeerde informatie te verkrijgen.

De Oostenrijkse instanties stemden op 10.11.2017 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 : "Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan".

Verwijzend naar de Oostenrijkse wetgeving ter zake voerde de betrokkene aan dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op refoulement impliceert. Hieromtrent wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat de betrokkene reeds een verzoek voor internationale bescherming in Oostenrijk indiende en toegang verkreeg tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We benadrukken verder dat de Oostenrijkse instanties middels hun akkoord dd. 10.11.2017 ondubbelzinnig stellen verantwoordelijk te zijn voor de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn verzoek. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen aanvatten. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet

dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren."

Door louter te poneren dat hij vreest dat de Oostenrijkse asielinstanties zijn verzoek om internationale bescherming niet ernstig zullen onderzoeken, weerlegt verzoeker geenszins de motieven van de bestreden beslissing. De overtuigingen van verzoeker vinden geen steun in de rapporten waarnaar de bestreden beslissing thans verwijst.

Verzoeker werpt op dat hij vreest te worden aangevallen in Oostenrijk. Verzoeker voert aan dat veel openbare bronnen inderdaad aangeven dat de antivluchtelingenaanvallen aanzienlijk zijn toegenomen sinds 2016, dat deze aanvallen gaan van racistische opmerkingen tot gewapende aanvallen op vluchtelingenopvangcentra en in de meeste gevallen de politie de daders niet kon opsporen. Verzoeker verwijst hierbij naar artikels van "20 minutes", "rt", "Independent" en "Fdesouche". De Raad kan vooreerst opnieuw verwijzen naar hetgeen hij hoger aangaande nieuwsartikels heeft aangegeven. Verzoeker verwijst in dit verband ook tevens nog naar een rapport over Oostenrijk van Amnesty Internationaal. Evenwel wordt erop gewezen dat het niet is omdat sommige opvangcentra het voorwerp zijn (geweest) van aanvallen of dat er in Oostenrijk "incidenten" plaatsvinden dat het gaat om systemische fouten in de Oostenrijkse opvangprocedure of om het systematisch stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Oostenrijkse overheden geen bescherming bieden.

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uitgaat van een gedeeltelijke lezing van de informatie van het ECRE-rapport. Verzoeker stipt aan dat in dit rapport er niet alleen op wordt gewezen dat gezien de algemene tekortkomingen de aan Oostenrijk overgedragen personen het risico lopen op armoede en op een redelijke vertraging op het vlak van registratie, maar dat de auteurs tevens benadrukken dat deze risico's nauwlettend moeten worden gecontroleerd door de lidstaten die "Dublin-overdragen" verzoeken aan Oostenrijk om er voor te zorgen dat de betrokken asielzoekers niet bloot worden gesteld aan de risico's van armoede. Verzoeker citeert uit dit rapport waarin wordt aangestipt dat het de lidstaten toekomt om dit op nauwkeurige wijze te onderzoeken. Verzoeker werpt op dat deze risico's in deze zaak niet nauwlettend werden gecontroleerd. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dit weerlegt door op algemene en niet gerefereerde wijze aan te voeren dat de tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem niet systemisch zijn. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

"De situatie van asielzoekers in Oostenrijk werd recent belicht in een rapport van "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE; Minos Mouzourakis en Caoimhe Sheridan, "Navigating the maze : structural barriers to accessing protection in Austria", up-to-date tot december 2015, verder ECRE-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", laatste update op 08.01.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het ECRE-rapport, de neerslag van een "fact-finding mission" tussen 30.11.2015 en 02.12.2015, maakt gewag van belemmeringen op het vlak van toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en meer bepaald bij de registratie en van problemen op het vlak van opvang. In een passage met betrekking tot personen die aan Oostenrijk werden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, wordt gesteld dat deze personen niet anders worden behandeld dan personen, die een verzoek indienden in Oostenrijk (pagina 26, " Insight from the situation on the ground and from the experience of NGOs suggests that persons returning to Austria under the Dublin Regulation would not be treated more or less preferentially than other applicants in the country"). Toch stellen de auteurs dat gelet op wat zij algemene tekortkomingen noemen men kan aanvoeren dat aan Oostenrijk overgedragen personen risico lopen op een onredelijke vertraging op het vlak van registratie en op behoeftigheid (pagina 26, "In any case, given the general deficiencies in access to the procedure and reception conditions documented in Chapter II and Chapter III, it is arguable that Dublin returnees

would run risks of destitution and undue delays with regard to registering an asylum application in Austria"). We wensen de nadruk te vestigen op het feit dat hier duidelijk gesteld wordt dat er een risico zou kunnen bestaan en het rapport niet aannemelijk maakt dat daadwerkelijk over frequente en systematisch voorkomende gevallen gaat. Wat de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming betreft wordt in het AIDA-rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien hun overdracht plaats vindt binnen twee jaar na het verlaten van Oostenrijk (pagina 41 : " Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria"). Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat het gebrek aan opvang vanwege de grote instroom in 2015 werd aangepakt met de creatie van noodopvangplaatsen. Het stelt dat eind 2016 het netwerk een capaciteit had van 88.009 plaatsen, waarvan op dat ogenblik 79.176 waren ingenomen (pagina 70). De betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk in een opvangcentrum verbleef en maakte betreffende opvang en huisvesting geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat bovenvermelde bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, waarbij het ECRE-rapport verder gaat dan het AIDA-rapport en gewag maakt van algemene tekortkomingen ("general deficiencies"). We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch, structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene stelde een goede gezondheid te kennen. Hij bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid of een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat hij in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De Raad erkent dat het rapport "Navigating the maze: structural barriers to accessing protection in Austria" van 'AIDA' van december 2015 een zorgwekkend beeld schetst over de opvangsituatie in Oostenrijk en meer bepaald in Traiskirchen, zeker voor kwetsbare profielen. De Raad meent dan ook dat verzoeker, ook al vertoont hij geen extra kwetsbaarheid, inderdaad van de gemachtigde een grondige analyse mag verwachten van zijn risico op gebrek aan opvang en toegang tot de procedure in geval van terugkeer. De Raad meent echter dat de gemachtigde dit thans ook heeft gedaan (zie de uitgebreide motivering *supra*). Uit het recentere rapport van 'AIDA' van december 2016 blijkt dat niet langer van een dergelijke opvangcrisis, zoals deze zich voordeed in 2015, sprake is. Dit rapport van december 2016 vangt aan met een overzicht van de veranderingen sedert het vorige rapport. In dit overzicht valt vooreerst op dat er zich een daling van asielzoekers heeft voorgedaan in 2016, dermate dat zelf noodopvangcentra werden gesloten in de loop van het jaar. Er blijken ook opvallende verbeteringen uit dit overzicht, zo werd bijvoorbeeld de tijdsduur om een beroepsprocedure in te dienen verlengd. Volgend op een arrest van het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof kan er niet langer sprake zijn van discriminatie inzake juridische bijstand al naargelang het gaat om een asielprocedure, terugkeerprocedure of een procedure inzake sociale bijstand. De financiële maandelijkse steun voor asielzoekers, die in private accommodatie verblijven, en voor niet-begeleide minderjarigen werd verhoogd.

De Raad is aldus van mening dat de gemachtigde thans zowel in de bestreden beslissing als door het stuk gevoegd in het dossier wel degelijk toont inspanningen gedaan te hebben om de voorheen bestaande onduidelijkheid aangaande het *moratorium* op te helderen door bijkomende informatie in te winnen.

Nu ook uit de informatie in het laatste AIDA-rapport van december 2016 blijkt dat de opvangproblematiek sterk verbeterd is nu het aantal asielaanvragen in 2016 is gedaald en noodopvangcentra werden gesloten en er ook wetgevende initiatieven zijn genomen volgend op rechtspraak van het Oostenrijks Grondwettelijk Hof om betere rechtsbijstand te garanderen, meent de Raad dat in een dergelijke context niet van de gemachtigde kan verwacht worden om voor verzoeker, die overigens niet getuigt van een extra kwetsbaarheid maar een jonge gezonde alleenstaande man is, garanties te vragen aan de Oostenrijkse instanties.

Er blijkt uit het rapport van AIDA van december 2016 niet (langer) dat de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk als onmenselijk en vernederend beschouwd kunnen worden.

3.3.9. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Oostenrijk, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Uit de stukken van het administratief dossier (Dublininterview van 23 november 2017) blijkt dat verzoeker het volgende verklaard heeft:

*“24. De controle van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac leverde een positief resultaat op (zie Eurodacverslag). Hebt u door een verklaring voor?
In Oostenrijk werden mijn vingerafdrukken genomen. Ze zeiden dat dit moest volgens hun wet. Ik wou deze niet geven en wou doorreizen maar ik moest.”*

*“31. Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?
Vrienden die ik onderweg leerde kennen, zeiden me dat België een goed land was om asiel aan te vragen en daarom ben ik naar hier gekomen.*

32. Hoe is uw gezondheidstoestand?

Goed.”

33. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Ja ik heb bezwaar. Ik wil hier leven. Ik voel me hier goed. Ik weet niet wat er slecht is in Oostenrijk.”

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op verzoekers verklaringen en wordt omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in België wil leven en zich goed voelt in België herhalen we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. De betrokkene stelde dat hij 3 dagen in een opvangcentrum in Oostenrijk verbleef alvorens door te reizen. Hij stelde dat hij geen informatie verkreeg betreffende zijn rechten. We merken op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. Hij maakte niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeerde informatie te verkrijgen. De Oostenrijkse instanties stemden op 10.11.2017 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 : "Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan". Verwijzend naar de Oostenrijkse wetgeving ter zake voerde de betrokkene aan dat

een overdracht aan Oostenrijk een risico op refoulement impliceert. Hieromtrent wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat de betrokkene reeds een verzoek voor internationale bescherming in Oostenrijk indiende en toegang verkreeg tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We benadrukken verder dat de Oostenrijkse instanties middels hun akkoord dd. 10.11.2017 ondubbelzinnig stellen verantwoordelijk te zijn voor de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn verzoek. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen aanvangen. De Oostenrijkse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.”

Inzake het feit dat verzoeker wel degelijk een asielaanvraag heeft ingediend in Oostenrijk en zijn vrees om zonder onderzoek daarvan te worden teruggestuurd naar Afghanistan, wordt verwezen naar wat gesteld wordt onder punt 3.2.8. van dit arrest.

Verzoeker die een jonge alleenstaande man is, toont niet aan dat hij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36).

3.3.10 Gelet op het bovenstaande wordt vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wordt niet aangetoond.

In dit licht maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de verwerende partij artikel 3.2. of artikel 17 van de Dublin-III-Verordening of artikel 51/5 van de vreemdelingenwet heeft miskend of haar discretionaire bevoegdheid in het toepassen van deze clausules heeft miskend.

3.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3.2. en 17 van de Dublin-III-Verordening of van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in*

casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET